

Ев. Вл. Манчева.

Засмѣй се, слънце златолико!

О, слънце златничко, свѣтливо,
Ти чудна Божа благодать,
Защо притайвашъ се свѣтливо,
Лжчи ти дълго не зарятъ?!

Дали си вече уморено,
Дали налегна те тѣга, —
Та тѣй изглеждашъ натжжено,
Не пеквашъ рано въвъ зора?

Намъ днитѣ тежки сж безъ тебе,
Тѣма въ душата ни цари!
Зла зима, слънчице, отъ тебе
Безъ жаль жестоко ни лиши.

Засмѣй се, слънце златолико,
И сгрѣй вселената, че тя
Чрѣзъ твоя зракъ, блѣсти велико,
Вирѣй подъ твоя лжчъ свѣта!

